

ясенъ месецъ изгрѣя, за да озари онѣмѣли трупове, умираюци и тежко раненн.

Крѣвѣта още течеше и се сливаше съ оттоцитѣ. Срѣднощно безмѣлвие настана. Само тежко дишане и глухи стонове се счуваха и отекваха въ близкитѣ осои. Опоенъ вѣтрецъ полѣхваше и люлѣеше леки клончета. Сѣнки се рѣеха, клатѣха се насамъ-натамъ, издигаха се, снишаваха се, играеха, не искаха и да знаятъ за онова, което се бѣше случило. И това крѣвопролитие, и тия жертви не промѣниха реда въ природата абсолютно въ нищо. День и нощ пакъ щѣха да се нижатъ и смѣняватъ. Затишие и буря, хубаво време и мрачно, щастие и нещастие, както до сега, тѣй и отъ сега пакъ щѣха да се редятъ. Още едно крѣвопролитие се наниза въ общата броеница на човѣшката мартирология. И все ще се нанизватъ нови и нови, доде свѣтъ свѣтува, доде не стане чудото въ човѣшкитѣ души, доде не настане тамъ царството Божие.

Рано сутринѣта, още слънце не изгрѣло надъ грѣшната земя, Колаасж Селимъ пристигна. Тефикъ и той разглеждаха срѣдъ своитѣ убити и комитскитѣ трупове. Тѣ бѣха на брой осемнадесетъ. Както отпосле излѣзе само двама се бѣха промѣжнали и здрави и читави избѣгали.

Селимъ се спрѣ предъ единъ левентъ комита. Той легеше съ стѣклени очи, разметналъ рѣце и нозе. Съсирена крѣвъ бѣше облепила едрото му лице. Селимъ сякашъ го познаваше, но не можеше да се сети. Заповѣда да го измиятъ. Следъ това лицето стана още по-познато. Студената вода и хладния сутрешенъ въздухъ указаха своето чудодейно влияние. Две голѣми очи се облещиха и прогледнаха. Възвѣрна се отъ несвѣсъ комитата. Стоименъ войводата — чичо — бѣше това.

— Ааа! Ти ли си? — учудено извика Селимъ.

Чичо мълчеше. Тежко се дигаха и слагаха гърдитѣ му.

Селимъ заповѣда да го разсъблѣкатъ. На голото тѣло се показаха две рани: едната отъ ножъ на лѣвата рѣка надъ лакѣта въ месото, другата отъ куршумъ на лѣвата